

Jsoucna pravá a jejich „osvětí“

Všechna pravá jsoucna jsou nejen vnitřně integrovaná, ale jsou nutně také aktivní (neboť integrovanosti může být dosaženo pouze aktivně). Aktivitu pravých jsoucnen však nejsou orientovány pouze dovnitř jsoucna/události (za účelem vnitřní integrace), ale také za její meze, hranice. Zase je tomu dokonce tak, že se právě jsoucno/událost může k sobě vztáhnout vlastně teprve přes svou aktivitu navenek a díky svému návratu k sobě z onoho „zvnějšnění“ příslušných akcí. To zároveň znamená, že každé pravé jsoucno/událost se nejen jednotlivými akcemi vztahuje ke svému okolí, ale že se nějak ve svém okolí jakoby „zabydluje“, tj. že se k němu vztahuje nikoli jako k něčemu cizímu a tedy cize vnějšmu, ale jako ke svému, tj. osvojenému okolí, osvojenému kousku světa, tedy k „osvětí“. Tady ovšem musíme být velmi opatrní a přesní ve svém chápání povahy takového „osvětí“: to, co je do osvětí ze „skutečného“ okolí vtaženo, nemá povahu čiré subjektivity, není to pouhé zdání, eventuálně fikce, ale je to „jev“, v němž se to, co je původně jakoby vnější a cizí, vyjevuje jako něco, co má určitý smysl, tedy jako něco již osvojeného. A díky této osvojenosti se vyjevuje v novém světle, v nové perspektivě, která však není pouhou iluzí, pouhým domněním, nýbrž která může být a zejména opravdu bývá znovu a znovu ověřována a prověřována dalšími a dalšími aktivitami, které s oněmi „skutečnostmi“ počítají už jako s osvojenými a tedy smysl („nový smysl“) majícími. K pravým jsoucnům proto vždy náleží jakési „pole“, v němž se ony „vnější“ a „cizí“ skutečnosti vyjevují v novém kontextu jako mnohem bohatší a komplikovanější, než jaké byly (resp. jak se jeví) bez tohoto kontextu a mimo něj. A tato jakoby nová bohatost je součástí jejich skutečností tou měrou, kterou jsou pravým jsoucnem jako subjektem/událostí zapojovány do způsobu života pravého jsoucna. A pokud extrapolujeme celou tuto strukturu tím, že ji pozvedneme na vyšší úroveň, platí vše mutatis mutandis také pro vtahování osvojených skutečností do světa řeči, logu, do světa skutečného myšlení a jeho prostřednictvím do světa „myšleného“ (cogitatum). Je to jen zdánlivě způsob, jak se událost/subjekt „vzdaluje“ od „skutečnosti“ – platí dokonce právě naopak, že to je způsob, jak se z roviny pouhého vyjevování dostává ke skutečnosti samé.

(Písek, 121207-1.)